

ГРЕХЕМ

Мій дідусь раніше часто запитував мене: «Якщо настане день, коли ти все втрапиш, то що робитимеш?» Я ніколи до пуття не замислювався над цим питанням і щоразу відповідав те, що спадало на думку.

Коли мені було шість років і мій брат зумисне зламав наш іграшковий екскаватор, моя відповідь звучала так: *«То я полагоджу екскаватор»*.

Коли мені було десять і ми переїхали з Манчестера в передмістя Лондона, я зухвало кинув: *«То я знайду собі нових друзів»*.

А коли померла мама, я, сімнадцятирічний, намагався бути сильним для моїх батька й брата: *«Ми впо-раємося»*.

Навіть тоді я не міг опустити рук.

Та ось тепер, коли мені майже двадцять чотири, у цьому кабінеті, де я почуваюся, мов якийсь злочинець, я не знаю відповіді. Ця ситуація видається мені безвихідною, а майбутнє — непевним.

Я висуваю скрипучу шухляду письмового столу з важкої деревини й дістаю звідти ручки та записники, які поклав туди минулого року. Мої рухи повільні, руки наче налиті свинцем. Утім, маю поспішати: мені наказали покинути будівлю, доки не скінчилася обідня перерва.

Вас звільнено. Негайно. Я забороняю вам будь-який контакт з учнями Макстон-холу. У разі порушення цієї заборони ми напишемо відповідну заяву.

Ручки випали в мене з рук і розлетілися по підлозі.
Дідько!

Я нахилився, зібрав їх і недбало кинув у коробку — до купи всіляких записок, підручників, старого глобуса мого дідуся й методичних матеріалів, які я підготував на завтра, а тепер, власне, міг би викинути, та ніяк не міг наважитися.

Я оглядаю кабінет. Полиці спорожніли, і лише кілька клаптиків паперу на столі нагадують про те, що кілька годин тому я тут працював.

Ти сам винен — раз по раз торочить у голові злий голос.

Я торкаюся пульсуючих скронь і востаннє перевіряю всі шухляди в письмовому столі. Я мушу поквапитися, але мені нестерпно боляче покидати це місце. Кілька тижнів тому я вирішив шукати роботу в іншій школі, щоб можна було бачитися з Лідією. Однак є величезна різниця — піти за власним бажанням чи попід руки з охоронцями.

Я тамую кипіння гніву й знімаю пальто з дерев'яної вішалки. Надягаю його, хапаю коробку та прямую до дверей. Не озираючись, виходжу з кабінету.

У голові роєм купа запитань: *Чи знає Лідія? Як вона почуваться? Коли я її знову побачу? Що мені тепер робити? Чи візьмуть мене на роботу вчителем деінде? А що як ні?*

Однак відповіді на жодне з них немає. Я долаю паніку, яка сповнює мене, та чвалаю до секретаріату, щоб повернути ключі. Повз мене пробігають учні, деякі привітно вітаються. До горла підступає клубок. Мені насилу вдається усміхнутися у відповідь. Я обожнював це місце.

Я звертаю у коридор, де розташований секретаріат, аж раптом відчуваю на собі чийсь крижаний погляд. Я зупиняюся так різко, що ззаду на мене хтось наскакує, та мені байдуже. Я обертаюся й бачу високого русявого хлопця, якому завдячую цією халепою.

Джеймс Бофорт має збіса спокійний вигляд, ніби це не він щойно занাপастив моє життя.

Я знав, на що він здатний. І розумів, що не варто з ним заїдатися. «Він і його друзі непередбачувані, — попереджав мене Лексінгтон у мій перший день у школі. — Майте це на увазі». Я тоді пустив повз вуха його слова, адже знав інший бік історії. Лідія розповіла мені, що цей хлопець сильно потерпає від своєї сім'ї та спадщини і що він потайний навіть із нею.

Озираючись назад, почуваюся бовдуром, бо не був обережніший. Я мав розуміти, що Джеймс заради Лідії зробить будь-що. Схоже, крах моєї кар'єри для нього не більше, ніж дрібничка.

Поруч із Джеймсом стоїть Сирил Вега, якого мені, на щастя, не довелося вчити. Не знаю, чи зміг би дотримуватися професійної етики. Щоразу, коли бачу його, перед очима зринає картина — він поруч із Лідією. Як вони разом виходять зі школи і сідають у Rolls-Royce. Як вони сміються. Як він обіймає її та втішає після смерті матері, чого я зробити так і не спромігся.

Я міцно заціплюю зуби і йду далі, притискаючи до себе коробку. Наближаючись до хлопців, я сильніше стискаю ключі у кишені пальта. Обличчя у них холодні й непроникні, як маски.

Я зупиняюся перед дверима секретаріату й звертаюся до Джеймса:

— Тепер ти задоволений?

Він не реагує, і в мені починає вирувати гнів.

— Про що ви взагалі думали? — питаю я, пильно дивлячись на нього. Він мовчить. — Ви усвідомлюєте, що руйнуєте життя людей?

Джеймс переглянувся із Сирилом, і його щоки зашарілися — так само, як у його сестри, коли вона сердиться. Вони дуже схожі, але водночас різні, як два полюси.

— Це ви musiли думати про наслідки, — вишкірився Сирил.

Його очі лиховісно блищали, і мені спало на думку, що вони, ймовірно, разом придумали план, як мене позбутися.

Погляд Сирила просвічував впливовістю і пихою. Він може зробити зі мною все, що захоче, і байдуже, що я старший за нього. Він перемиг. І він про це знає. Перемога читалася в нього на обличчі й у його зухвалій поведінці.

Я безсило розсміявся.

— Мене дивує, що ви ще можете сміятися, — провадив він. — Це кінець. Вас вивели на чисту воду. Ви це розумієте?

Я стиснув ключі так міцно, що металеві зубці врізалися мені в шкіру. Невже цей багатий хлопчисько думає, що я цього не знав? Не знав, що всім однаково, де й коли ми з Лідією познайомилися? Що нам ніхто не повірить, якщо ми скажемо, що кохали одне одного ще до мого приходу в Макстон-хол? І що ми припинили стосунки, коли дізналися, що я стану її вчителем? Звісно, я це знав. Утім, відтепер і надалі я буду тим огидним типом, який на початку своєї вчительської кар'єри завів роман зі школяркою.

Від цієї думки мені стає погано.

Я заходжу до секретаріату. Дістаю з кишені ключ від свого кабінету, зі стуком кладу його на стійку й розвертаюся. Минаючи хлопців, краєчком ока помічаю, як Сирил суне в руку Джеймсу телефон.

— Дякую за це, друже, — каже він.

Я хутко йду до виходу, та кожен крок завдає мені болю, кожен подих обпікає. У вухах стугонить дзвін, який поглинає всі звуки довкола. Сміх учнів, їхні гучні кроки, скрип дверей, через які я покидаю Макстон-хол і ступаю в невідомість.

РУБІ

Я ніби закам'яніла.

Коли водійка автобуса сказала, що ми прибули на кінцеву зупинку, я не відразу збагнула, що це взагалі означає. Лише за якусь хвилю второпала, що мушу вийти, якщо не хочу поїхати назад у Пемвік. Усі сорок п'ять хвилин дороги я мордувалася своїми думками.

Мої ноги тремтять, коли я спускаюся сходинками автобуса. Я так міцно тримаюся за ремені рюкзака, наче вони можуть бути мені опорою. Мене не полишає відчуття, що я потрапила всередину смерчу, з якого немає вороття, і я вже не розумію, де верх і де низ.

Не можу повірити, що все це відбувається насправді. Мене не могли вигнати зі школи! Моя мрія про Оксфорд не може розбитися на друзки!

Здається, я божеволію. Мое дихання прискорюється, а пальці судомно стискаються. По спині стікає піт, в голові паморочиться. Я заплющую очі й вкотре намагаюся заспокоїти дихання.

Коли я розплющую їх, відчуття, ніби мене от-от знудить, більше не виникає. Уперше після того, як я вийшла з автобуса, світ довкола нарешті став реальним. Я проїхала на три зупинки далі. Я на іншому краю Гормсі. Раніше я страшенно розлютилася б на себе. Утім, зараз я відчуваю полегшення, бо не можу повернутися додому. Не після того, як мама так дивилася на мене.

Є лише одна людина, з якою я хочу поговорити. Єдина людина, якій я довіряю та яка знає, що я ніколи такого не утнула б.

Ембер.

Я пішла в бік місцевої школи. Неподалік вовтузився гурт хлопчаків, які хотіли штовхнути в куці якогось

бідолаху. Побачивши мене, вони притихли й пройшли повз, опустивши голови.

Що ближче я підходила до школи Гормсі, то дивніше почувалася. Два з половиною роки тому я відвідувала цю школу. І хоча я не сумувала за тими часами, але знову опинитися тут — це все одно що здійснити подорож у минуле. Правда, тоді ніхто не роздивлявся мене, бо я не мала на собі форми приватної школи.

Я піднімаюся сходами. Стіни будівлі, які, ймовірно, були колись побілені, тепер пожовкли, а з віконних рам відшаровувалася фарба. Було очевидно, що коштів школі бракує.

Я проштовхуюся повз натовп школярів, які мчать на мене неспинним потоком, і намагаюся нагледіти бодай одне знайоме обличчя. Незабаром я помічаю дівчину з двома косичками, туго заплетеними навколо голови, яка виходить зі школи разом із хлопцем.

— Мейзі! — гукаю її я.

Мейзі зупиняється й роззирається навкруги. Помітивши мене, вона просить свого друга зачекати й пробирається до мене.

— Рубі, — промовляє вона. — Привіт. Як справи?

— Ти не знаєш, де Ембер? — запитую я. Голос мій лунає цілком природно, що доволі дивно, адже почуваюся я зломленою.

— Я думала, що Ембер захворіла, — відповідає Мейзі, нахмуривши брови. — Її сьогодні не було в школі.

— Що?

Цього не може бути. Сьогодні ми з Ембер вийшли з дому разом. Якщо вона не була в школі, то куди ж її, хай їй трясця, понесло?

— Вона написала, що лежить з хворим горлом, — Мейзі стонула плечима й поглянула в бік свого друга. — Напевно, вона вдома, і ви просто розминулися. Слухай, у мене зараз побачення. Нічого, якщо я...?

Я кивнула.

— Звісно. Дякую.

Вона помахала мені, потім спустилася по сходах і взяла свого хлопця під руку. Я дивилася їм услід, поки думки шугали в моїй голові. Якби в Ембер справді вранці боліло горло, я про це знала б. Вона не скидалася на хвору й не поводитися дивно. За сніданком усе було як завжди.

Я дістаю з кишені телефона. Три пропущені дзвінки від Джеймса. Я видаляю сповіщення, а мої щоки палахкотять.

Це я зробив ті фотографії — його голос досі лунко одгукує у голові, і я намагаюся притлумити важке відчуття у себе в грудях. Я набираю Ембер. Гудки йдуть, значить, її телефон увімкнений. Однак вона не відповідає навіть після десятого гудка. Тоді я пишу повідомлення.

Будь ласка, передзвони.

Мушу терміново поговорити з тобою.

Надсилаю його й кладу телефон у кишеню, потім спускаюся по сходах і озираюся на школу. Почуваюся ніяково. Безсумнівно, мене більше нічого не пов'яже із цим місцем. Однак те саме вже стосується й Макстонхолу.

Для мене ніде немає місця — промайнуло в голові.

З цією думкою я подаюся геть. Мимохіль повертаю ліворуч і прямую головною вулицею — до житлового кварталу, хоча додому й не хочеться йти. Я не винесу, якщо мама ще раз подивиться на мене таким розчарованим поглядом, як у кабінеті Лексінгтона.

Про сьогоднішні події я думаю без упину. Знову й знову чую голос ректора. Як він кількома словами